

JUTTA NYMPHIUS

Traducere din limba germană de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

Redactare: Ana Maria Lupașcu
Corectură: Anda Marin, Oana Bucur
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NYMPHIUS, JUTTA

Topless / Jutta Nymphius; trad. din lb. germană de

Monica Oprinoiu. – Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3786-4

I. Oprinoiu, Monica (trad.)

821.112.2

Text by Jutta Nymphius

Originally published under the title: *OBEN OHNE*

© 2020 by Tulipan Verlag GmbH, München, Germany

www.tulipan-verlag.de

Romanian translation rights arranged through S.B.Rights Agency – Stephanie Barrouillet

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

cine sunt eu?	9
uși trântite	14
ursulețul de pluș	20
vulturul	28
selecție naturală	33
fata din oglindă	40
sub piele	42
întâlniri surpriză	49
un tort rece ca gheața	54
să o fac?	59
contact	64
tipul cu călcâiul	71
dublura lui amelie	76
fericire abisală	81
mărime universală	87
presimțiri	92
cinci indicii	98
inamici din toate părțile	108
propria decizie	116
topless	118
o problemă personală	122
vânată	128
un cerc imperfect	135
lume veche și nouă	143
în original	147

cine sunt eu?

Ce mi-ar fi plăcut să fiu clepsidră! Faza e că sunt doar o piramidă.

— Nu-ți face griji, nu e nicio problemă, îmi explică Silva. Putem să ascundem totul super bine și să arăți totuși foarte sexy.

Ce să vezi, cuvintele „ascundem“ și „totuși“ nu sunt tocmai ceea ce m-ar putea înveseli în acest moment. Cu toate acestea, mă pricep destul de bine la partea cu „ascundem“. Cred că puloverele supradimensionate au fost inventate special pentru mine. Important e ca totul să arate lălâi, astfel încât să nu se vadă nimic.

Deși nu sunt prea multe de văzut, cel puțin nu în partea de sus, în schimb, sunt mult mai multe în partea de jos. Silva tocmai mi-a explicat în detaliu cum e cu tipurile diferite de siluetă:

— La femeia-clepsidră, umerii au aceeași dimensiune ca șoldurile. Iar talia este foaaarte îngustă, spuse ea, oferindu-mi un zâmbet radios, cu niște dinți atât de albi, cum vezi doar în filmele americane.

Nu e de mirare că Silva râde atât de fericită, pentru că ea însăși este un exemplar foaaarte reușit de siluetă-clepsidră. Dacă ai răsturna-o, probabil că ar începe să i se scurgă nisip din cap.

— Bineînțeles, o astfel de siluetă este un caz ideal!

Îmi expuse și mai mulți dinți americani.

Aha, deci nu sunt „cazul ideal“. Dar atunci ce? Mi s-a explicat imediat:

— Silueta-piramidă, pe de altă parte, este îngustă în partea de sus și lată în partea de jos.

În momentul acela, s-a zis cu fața radioasă. Silva s-a mulțumit doar să ofteze cu regret și a ridicat din umeri, neputincioasă.

E deja marți azi? Atunci aș putea risca să mai arunc o privire. Îmi ridic puțin puloverul și mă uit de sus în decolteu. Mă înșel oare sau mărimea bustului a crescut un pic? Nu, probabil că nu, pentru că diferența față de burtă nu s-a micșorat. În continuare, burta este mult mai proeminentă. Dau repede drumul la decolteu. Cu ceva vreme în urmă, obișnuiam să-mi verific bustul în fiecare zi, dar nu era nicio schimbare. Și apoi mi-am amintit că, atunci când mătușa Ulla vine în vizită, întotdeauna strigă:

— Nu se poate, ce ai mai crescut față de data trecută!

Cum nimeni nu o place pe mătușa Ulla, ea vine foarte rar pe la noi. Așa am ajuns la concluzia exactă că nu poți observa creșterea decât dacă nu te uiți prea des la tine. La urma urmei, mama sau tata nu exclamă niciodată „Ce ai mai crescut!“ când mă văd dimineața la micul-dejun. Așa că mi-am propus să-mi verific sânii în fiecare marți, dar nici asta nu a ajutat. Tot

topless, aproape de fiecare dată. Probabil că o săptămână este prea puțin, mătușa Ulla vine mult mai rar. Slavă Domnului!

— Ți-am găsit niște haine super tari, pe care le poți purta fără să-ți scoată fundul în evidență, cârâie fericită Silva. Important e ca talia să fie mult deasupra șoldurilor, pentru a nu le face să pară și mai late.

ȘI MAI late. Dar lucrurile stau ȘI MAI rău.

— În partea de sus poți purta un top drăguț, tip bandeau, care arată excelent oricum.

Mă holbez la rochia pe care o propune Silva. O chestie scurtă, roșu aprins și cu sclipici, cu un bandeau „drăguț” în partea de sus. Rochia chiar arată frumos. Singura problemă este că modelul care o poartă are în comun cu o siluetă-piramidă cam tot atât de multe lucruri pe cât are un câine teckel cu un parcometru. Șoldurile îi sunt înguste, nu se vede nicio burtă la orizont, iar bustul e atât de mare, încât ar putea susține fără efort nu doar această rochie, ci o armură întregă. La mine, însă, bandeau-ul ar aluneca cu siguranță puțin câte puțin la fiecare pas și s-ar opri la nivelul burții. În această rochie, ar trebui să rămân permanent ținută locului.

Pa, Silva.

Frustrată, închid YouTube și îmi deschid rapid galeria de imagini. Există țoale pe care le pot purta super bine și în care arăt fantastic. Bikinii, de exemplu.

Degetele îmi alunecă pe taste ca de la sine. Nici nu mai e nevoie să le urmăresc, am făcut-o de atâtea ori. Selectez două

fotografii, încarc, decupez capul, copiez în clipboard, lipesc în cealaltă fotografie. Acum ascund fundalul, trasez conturul cu instrumentul de desen și îl mai bibilesc. Ar trebui să arate mai estompat și mai rotunjit. Clac, clac, clac, clac, tot mai multe modificări! Afișez la loc fundalul, aduc capul în poziția corectă, îl rotesc și îi potrivesc dimensiunea. Îmbinarea cu gâtul încă nu arată bine. Așa că trasez peste cu pensula de la tasta B, apoi îndepărtez din fundal părul rămas din capul vechi cu tasta S. Zoom in: da, nu e rău, dar mai bine aș alege o rezoluție mai mică, ca să arate mult mai real. Acum mai am de adăugat luminizitatea și de îmbunătățit contrastele.

Hm, arăt bine. Simt cum îmi răsare pe față un zâmbet ca în filme, asemănător cu cel al Silvei. Ah, exact, dinții: fără nuanțe de galben, nu le vrem aici. Și ce sunt acolo, coșuri și pete roșii pe piele? Afară și cu ele. Apoi, bineînțeles, cel mai important lucru: să înlătur acea cocoasă urâtă de pe organul meu olfactiv. Cât o urăsc! Pot concura cu orice vrăjitoare din povești! Dar nicio problemă, apăs tasta J și intră în acțiune pensula pentru corecții. Clic, clic, clic, clic, conturez rapid un nas atât de îngust și drept încât nasul Cleopatrei ar părea al unui boxer pe lângă al meu.

Mă las relaxată pe spătar, cu un suspin de mulțumire. Mă întreb dacă tatei i-ar fi trecut așa ceva prin minte atunci când mi-a dăruit acest laptop. Îmi amintesc cu precizie cum a anunțat solemn: „Dragă Amelie, gimnaziul este începutul unei noi

vulturul

Aproape opt! Ca de obicei, gonesc și trec de poartă în ultimul moment.

— Hei, Amelie, pentru a suta oară: mersul cu bicicleta este interzis în curtea școlii! îmi strigă domnul Büchel, profesorul meu de matematică, gesticulând furios din brațe.

Da, da, în regulă. Nu am de gând să trec peste copii. Iritată, frânez și mă dau jos. Apoi le văd pe Lina și pe Celina cum se apleacă peste ceva. Îmi parchez rapid bicicleta și dau fuga la ele.

Când le văd pe cele două, mă întreb mereu cum poate cineva să arate atât de bine. Indiferent cum se aranjează sau ce poartă, pur și simplu li se potrivește la fix! Lina, de exemplu, poartă uneori o șapcă croșetată care îi scoate foarte bine fața în evidență. Pe mine, cu siguranță ar arăta de parcă mi-aș pune pe cap rola de hârtie igienică. Iar Celina poartă astăzi o pelerină care este mai largă decât cămășile tatei, dar care, în mod inexplicabil, îi accentuează bustul în loc să i-l ascundă.

— Hei, bună! le salut gâfâind.

Dar ele nu se întorc spre mine, așa că mă ridic pe vârfuri și mă uit peste umerii lor. Cele două se uită la un telefon mobil.

— Ah, Luisa, spun cu nonșalanță, o urmăresc de mult. Are super sfaturi de fitness.

— Ia uite! șoptește cu uimire Lina în acel moment.

Mă întind pentru a vedea mai bine.

— Ce?

— Cool! exclamă Celina.

Mă împing cu grijă între cele două, doar un pic, dar Celina se întoarce oricum spre mine:

— Nu e demențial?

Cel puțin acum pot să văd ce o entuziasmase atâta.

— Luisa a postat o poză cu ea, înainte și după.

— Nu se poate, deja a mai slăbit un kilogram! strigă Lina.

Da, văd asta. De câteva săptămâni, Luisa le împărtășește celor care o urmăresc planul pe care îl urmează pentru a atinge forma optimă. Acesta include sport de trei ori pe săptămână, cu exerciții de fitness pentru toate zonele corpului, precum și un program alimentar strict.

— Atunci se fac zece kilograme! afirmă Celina cu entuziasm.

— Uite, deja peste o sută de mii de like-uri!

După părerea mea, Luisa era destul de slabă și înainte; în orice caz mult mai slabă decât mine. Mă uit din nou la poza de după. Acum este într-adevăr subțire, mult mai subțire, chiar

îi ies în evidență oasele bazinului. Dar simt că nu prea pare în formă, ci mai degrabă palidă.

— Super, zic pe un ton jalnic.

Ideea e că eu simt înainte să văd. *Să-l văd*. Nici măcar nu trebuie să ridic capul ca să știu cine trece pe lângă noi: Elias!

Elias nu este un băiat oarecare, Elias este un *event*. O senzație. Cel puțin așa cred eu. Îi aud râsul, care sună mult mai vesel și mai frumos decât hăhăielile zgomotoase ale prietenilor săi. Cred că se numesc Ben și Matthis. Cei trei apar întotdeauna împreună, nu-l vezi niciodată pe unul dintre ei singur. Din păcate.

Îmi ridic privirea cu timiditate și mă uit la Elias. Chiar poate rivaliza cu orice model sau actor. Înalt, cu umerii la fel de largi ca ai lui Channing Tatum, cel puțin, și cu siguranță cu un *sixpack* identic! Dar nu e doar atât. Părul șaten, des și ondulat, un zâmbet super drăguț și apoi privirea! M-a privit în ochi o singură dată, aici, în curtea școlii, foarte scurt, și totuși a trebuit imediat să mă sprijin de masa de ping-pong, atât de tare îmi tremurau genunchii. Vreți metafore, dragă doamnă Hein? Poftim: „Elias este vulturnul care se înalță cu mine deasupra norilor și îmi arată de sus o lume fascinantă, privirea lui – o peșteră întunecată și necunoscută, atrăgătoare și, deopotrivă, înspăimântătoare.“ Prea multă dramă? Îmi pare rău, doamnă Hein, uneori așa trebuie să fie.

Adesea, îmi imaginez povești pe care, altfel, le știu doar din filmele americane. Doar că nu Blake Lively este cea care trăiește toate aventurile, ci eu. De exemplu, merg pe o stradă comercială supraaglomerată, încercând să trec prin mulțime, încărcată

cu o tonă de genți și pungii. Nu văd nicidecum pe unde pășesc și mă tot lovesc de oameni, cărora le cer scuze cu un zâmbet fermecător. Și, deși arăt excelent, cu părul lung și blond, cu o siluetă super și toate cele, par cumva neajutorată și visătoare și am un soi de carismă fabuloasă. Lumea se întoarce să se uite la mine, dar eu nici măcar nu observ.

Și atunci cineva vine spre mine – Elias. Îngândurat, cutreieră străzile fără țintă, poate că tocmai a trecut printr-o experiență neplăcută, a fost dezamăgit de cineva sau ceva de genul ăsta. Pur și simplu, nu știe ce să facă, e disperat și în derivă.

Amândoi ne îndreptăm simultan spre același colț al unei clădiri, el dintr-o parte, eu din cealaltă. Nu suntem atenți, mergem prea repede și ne ciocnim. Pungile mele îngrămădite în brațe cad la pământ, lăsându-mi fața la vedere. Elias se uită la mine și e total vrăjit. Nu încetează să mă privească nici când mă ajută să ridic pungile. Dar nici asta nu observ, doar râd stingherită, îmi îndepărtez o șuviță de păr rebelă și repet cât de rău îmi pare. Elias, însă, nu reușește să scoată un cuvânt, într-atât e de surprins de vederea mea, doar se bâlbâie puțin, asigurându-mă că e numai vina lui. Tocmai când își face curaj să-mi ceară numărul de telefon, eu dispar din nou în mulțime și, deși încercă, nu reușește să îmi dea de urmă.

În următoarele săptămâni, Elias este cuprins de disperare. Își dorește neapărat să mă revadă, dar cum să mă găsească într-un oraș ca New York? Zile întregi cutreieră cartierul în care ne-am întâlnit, dar fără niciun rezultat. Prietenii îl sfătuiesc să

să o fac?

Doamna Siebenhuhn se uită la mine întrebător.

— Și acum? Ce să fie?

Tresar. De unde știe ea că nu mi-am mai pus nicio altă întrebare de zile întregi, că nu mă gândesc la nimic altceva? În timp ce mă spăl pe dinți, ascult muzică, stau în pat – numai la asta mă gândesc: ar trebui să o fac? Sau n-ar trebui? Chiar și noaptea, întrebarea apare tot timpul în visele mele. Numai că răspunsul încă lipsește.

S-ar bucura Elias dacă l-aș contacta? Nu am mai auzit nimic de el de când am vorbit ultima dată la telefon. Dar asta nu înseamnă nimic, nu-i așa? La urma urmei, el ar trebui să *ne facă* o favoare, așa că ar fi de datoria noastră să întrebăm? Și alt motiv ca să mă sune poate că nu există... sau există? Poate doar pentru că își dorește să facă asta? Amelie, nu o lua razna acum, mă cert singură. Doar pentru că s-a uitat atât de ciudat la mine și a spus ceva drăguț la final nu înseamnă că mă și place sau că mă consideră o tipă bună.

Și dacă da, și dintr-un anumit motiv nu vrea să o recunoască? Ar trebui să fac eu primul pas? Aș putea strica ceva?

Multe. M-aș face de râs. Micața Amelie îl sună pe marele Elias, nu zău? Dar a fost drăguț și cu Kira și e clar că se cunosc de ceva vreme. Deci să o fac? Sau mai bine nu?

— Și acum? Întrebă doamna Siebenhuhn cu vocea ridicată, uitându-se la mine nerăbdătoare. Lingura goală din mâna ei plutește întrebătoare deasupra bombonelelor colorate.

— Ăă, nu, fără, vă rog, spun și scutur din cap.

Doamna Siebenhuhn așteaptă o clipă să vadă dacă nu cumva mă răzgândesc, dar apoi ridică din umeri, pune lingura deoparte și îmi întinde înghețata peste tejghea.

Pe de altă parte, Nicki, căruia îi vine rândul, nu stă prea mult pe gânduri.

— Pentru mine ciocolată, vanilie și căpșuni, plus extra glazură, comandă el ca de obicei.

Venim aici la gelateria *Il Paradiso* de o veșnicie. Odinioară, trebuia chiar să ne urcăm pe micile taburete din fața tejghelei pentru a comanda, altfel doamna Siebenhuhn nu ne vedea. Acum însă nu mai e necesar. Și nici bombonelele colorate nu ar mai fi, cel puțin în opinia mea.

Cu cornetele în mână, Nicki și cu mine străbatem agale zona pietonală. Dintr-odată, Nicki cotește la stânga, iar eu îi arunc o privire muștrătoare. Sper că nu vrea să mergem la expoziția de animale, așa cum făcea înainte? Când îmi observă privirea, se

întoarce repede și ne continuăm plimbarea. Mă îndrept spre o bancă liberă și mă așez pe spătar. Nicki îmi urmează exemplul.

Pentru o vreme ne savurăm fiecare în tăcere înghețată, dar mintea mea începe din nou să lucreze. Să o fac acum? În orice caz, pot să aștept până mâine. Poate că Elias se va gândi până atunci, iar dacă nu, și îl voi suna eu, cel puțin nu o să pară că nu am mai putut aștepta.

Sau n-ar trebui?

— Amelie? îmi întrerupe Nicki gândurile.

— Hm?

— Tata e de părere că e timpul să facem iarăși o excursie cu cortul. Ce zici de asta, ai avea chef?

— Hm.

Tatăl lui Nicki are o rulotă foarte mică într-un camping la Marea Baltică. Nicki și el își petrec frecvent weekendurile acolo. Am fost și eu adeseori cu ei, dar mai demult. De fiecare dată când mergeam, instalam un cort iglu lângă rulotă, în care dormeam eu și Nicki. Mi-a plăcut asta, indiferent de vreme! Îmi amintesc cum stăteam întinși unul lângă altul, chicotind, în nopțile deosebit de friguroase și încercam să tragem pârțuri cât mai des posibil pentru a ne încălzi mai repede.

Mă uit la Nicki, care îmi așteaptă nerăbdător răspunsul. Numai că ideea de a fi cu Nicki, trăgând pârțuri împreună într-un cort mic e de neimaginat în acest moment, îmi pare rău. Altceva mă interesează.

— Nicki?

- Da?
- Crezi că sunt drăguță?
- Hă?

Nicki se uită la mine uimit, de parcă îi cerusem să meargă la Pisa ca să îndrepte turnul.

— Crezi că sunt drăguță? Adică, înfățișarea mea e OK?

— Ah, da. Tace neputincios pentru o clipă, apoi ceva pare să îi vină în minte, cel puțin pare ușurat. Ai o cocoșă drăguță aici...

Zâmbind, își atinge dosul nasului.

— Las-o baltă.

Supărată, mă întorc cu spatele la el. Nu zău, zice că i se pare drăguță cocoșa de pe nasul meu, mersi. Mă întreb dacă și Elias a observat-o. Și dacă da, ce părere o avea? Să-l sun sau nu?

În acel moment, Kira trece pe lângă noi pedalând. Constat că bicicleta ei este la fel de neagră ca ea. Când ne observă, frânează brusc, întoarce ghidonul și vine direct la noi.

— Hei, înghețată, bună idee, strigă ea și își sprijină bicicleta de bancă. Așteptați aici, mă duc să-mi iau și eu!

Și dispare, îndreptându-se rapid spre *Il Paradiso*.

Nicki se uită apreciativ la bicicleta Kirei.

— De unde ai un Mountain Bike? Întreabă el interesat, când fata revine cu un pahar uriaș de înghețată.

— A lăsat-o tatăl meu, răspunde Kira sec, suindu-se pe spătar, lângă Nicki.

Mă dau la o parte pentru a face loc. Nicki nu. Între mine și cei doi se cascadează un spațiu destul de mare.